

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 660 Efesianet 13

FRENIMI I NJERIUT TË RI

Tani do të shohim se kisha ka gjithashtu frenime dhe këto janë të rëndësishme për tu diskutuar.

Një fëmijë i vogël nuk njeh frenime. Më kujtohet një kohë kur shkova për vizitë tek një familje që ishte anëtare e kishës. Ata dukeshin shumë fetarë. Kur u ulëm për të ngrënë, më thanë që të thoja lutjen e falenderimit të ushqimit. Djali i tyre 3-vjecar ishte ulur në një karrige të lartë, po në të njëjtën tavolinë me ne. Kur mbarova, ai u kthye nga e ëma dhe i tha: “Cfarë bëri ai burri?” Me sa duket ata nuk falenderonin shpesh, kur hanin ushqim. Ai djalosh i vogël ishte plotësisht i pafrenuar në atë cfarë tha.

Një fëmijë mund të mos jetë i frenuar, por kisha nuk duhet ta manifestojë veten e saj si fëmijë gjatë gjithë kohës. Ajo duhet të rritet dhe të zhvillojë disa frenime. Ekzistojnë disa gjëra që një i rritur nuk i thotë, ndërsa një fëmijë mund t’i thotë. Kisha nuk duhet të ngelet fëmijë, por duhet të piqet dhe Zoti i ka dhënë cdo fëmijë hirin e Tij, në të cilin duhet të rritet.

“Po secilit nga ne iu dha hiri sipas masës së dhuntisë së Krishtit.” [Efes. 4:7].

Ashtu sic e shohim tek Romakët 12 dhe sërish tek 1 Korintasit, kapitujt 12-14, Perëndia u ka dhënë disa dhunti besimtarëve. Edhe pse besimtarët duhet të kenë kujdes për të ruajtur unitetin në Frymë, kjo nuk do të thotë se secili prej tyre është kopje karboni e tjetrit. Cdo besimtari i është dhënë një dhuratë në mënyrë që ai të funksionojë në trupin e besimtarëve në një mënyrë të vecantë. Pali shkruan: “Dhe secilit i jepet shfaqja e Frymës për dobinë e përbashkët.” (Rom. 12:7). Kjo do të thotë që dhunti është Fryma e Zotit që po bën dicka përmes një besimtari për të ndërtuar trupin e besimtarëve. Ajo dhunti është për dobinë e të gjithë trupit të besimtarëve. Juve nuk ju jepet asnjë dhunti për t’ju zhvilluar

frymërisht. Dhuntia u jepet në mënyrë që të mund të funksiononi në trupin e besimtarëve për përfitimin dhe bekimin e kishës.

Dhuntitë jepen për përfitimin e kishës. Asnjë dhunti nuk duhet përdorur në mënyrë egoiste për përfitimin personal. Në fakt, asnjë dhunti nuk përdoret në atë mënyrë. Dhuntia i jepet cdo anëtarit të trupit për ta aftësuar të funksionojë për një arsye të caktuar në pozitën e tij në trupin e besimtarëve.

Imagjinoni sikur sytë e mi të më thoshin që janë përgjumësh dhe nuk mund të hapen në mëngjes kur dua të ngrihem nga gjumi.

Imagjinoni sikur këmbët e mia të thoshin që nuk mund të më zbrisnin poshtë nga shkallët. Unë kam nevojë, si për sytë, ashtu edhe për këmbët, dhe mendoj që edhe truri im bashkëpunon këtu. Në fakt, të gjithë pjesët e trupit tim duhet të punojnë së bashku, ku secila pjesë të bëjë punën që është supozuar të bëjë.

Cdo besimtari i është dhënë një dhunti në mënyrë që të mund të funksionojë në mënyrë të vecantë në trupin e besimtarëve. Kur vepron kështu, atëherë trupi funksionon. Pikërisht këtu gjejmë unitetin në Frymë. Bashkë me dhuntinë gjithsecilit prej nesh i është dhënë hir për të ushtruar atë dhunti në fuqinë dhe plotësinë e Frymës së Zotit. Kur cdo besimtar funksionon në dhuntinë e tij të vecantë, prodhon harmoni, ashtu sic bën cdo pjesë e trupit njerëzor. Gjithsesi, kur një pjesë e trupit vuan, i gjithë trupi vuan. Kjo do të thotë se nëse nuk e ushtron dhuntinë tënde në trup, atëherë na c'akordon të gjithëve.

“Për ç`ka Shkrimi thotë: ``Kur ai u ngjit lart, ai e burgosi burgosjen dhe u dha dhurata njerëzve``. [Efes. 4:8].

Ju do të vini re se ky është një citim nga Psalmi 68:18: “Ti je ngjitur lart, ke burgosur robërinë, ke marrë dhurata nga njerëzit edhe nga rebelët, me qëllim që ti, o Zot Perëndi të mund të qëndrosh atje.”

Dikush mund të vërë re se këtu ka një mospërputhje. Efesianët thonë: “Ai u dha dhurata njerëzve” dhe psalmi thotë: “Ai mori dhurata nga njerëzit.” Është ky një keqcitim nga Testamenti i Vjetër?

Askush tjetër përvec autorit nuk ka të drejtë të ndryshojë shkrimin e tij. Në një artikull gazete, një gazetar më kishte keqcituar mua dhe për këtë iu desh të më kërkonte falje. Gjithësesi, unë kam të drejtë ta ndryshoj atë çfarë kam thënë, nëse dua dhe nëse i shërben qëllimit tim.

Në vargun përpara nesh Fryma e Shenjtë i ndryshon fjalët dhe e bën këtë për një qëllim. Në librin e Psalmeve lexuam se Zoti Jezus mori dhurata nga njerëzit. Ai i kishte të gjitha dhuratat gati. Pastaj, erdhi në tokë. Tani që ka qenë këtu dhe është kthyer sërish tek Ati, Ai po u ndan dhurata njerëzve. Ai po na i jep dhuratat përmes Frymës së Shenjtë. Në fakt, ky pasazh tregon sërish se sa e saktë është Bibla dhe që ky nuk është një keqcitim.

Shprehja “Kur ai u ngjit lart” i referohet ngjitjes së Krishtit.

Në atë kohë, Ai bëri dy gjëra: (1) Burgosi burgosjen, gjë për të cilën mendoj se i referohet të shpenguarve në Testamentin e Vjetër që shkuan në parajsë kur vdiqën. Krishti i mori këta besimtarë me Vete nga parajsa dhe i coi në prezencën e Zotit, kur u ngjit Atje. Sot, kur vdes një besimtar, thuhet që sapo largohet nga trupi shkon në prezencën e Zotit (shih 2 Kor. 5:8; Fil. 1:23). (2) Kur Krishti u ngjit Ai u dha dhurata njerëzve. Kjo do të thotë që Ai u dha dhurata besimtarëve të gjallë në kishë, në mënyrë që ata të mund t'i dëshmonin botës. Në ngjitjen e Tij, Krishti jo vetëm që solli në prezencën e Zotit shenjtorët e Testamentit të Vjetër, por Ai gjithashtu, nëpërmjet Frymës së Shenjtë dha dhuratat e Tij. Në ditën e Pentakosit, Fryma e Shenjtë i pagëzoi besimtarët në trupin e Krishtit dhe i pajisi ata me disa dhunti, duke i aftësuar të funksionojnë si pjesëtarë të trupit. Fryma e Shenjtë vendosi gjithsecilin prej tyre në një vend të caktuar të trupit dhe Ai bën të njëjtën gjë me cdo besimtar të ri.

“Tani kjo: ``Ai u ngjit``, ç`do të thotë tjetër përveç se ai më parë edhe kishte zbritur në pjesët më të ulta të dheut?

Ai që zbriti është po ai që edhe u ngjit përmbi të gjithë qiejt, për të përmbushur të gjitha gjërat.” [Efes. 4:9-10].

Shpjegimi llogjik i këtyre vargjeve është se meqënëse Krishti u ngjit, Ai duhet të kishte zbritur në një periudhë të mëparshme. Disa njerëz shohin vetëm mishërimin këtu. Etërit e kishës së hershme panë në të veprën e Krishtit që mori shenjtorët e Testamentit të Vjetër dhe i coi para fronit të Perëndisë. Megjithëse kredoja e apostujve deklaroi se Ai zbriti në ferr, në Hades, vendi ku ndodheshin të vdekurit, nuk është e nevojshme të pretendohet se Ai vuajti në ndonjë formë pas vdekjes së Tij. Mishërimi dhe vdekja e Tij ishin përulja dhe zbritja dhe ato ishin të mjaftueshme për të sjellë para prezencës së Zotit të

shpenguarit e Testamentit të Vjetër. Gjithsesi, e di që ka edhe interpretime të tjera.

“Dhe ai vetë i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjilltarë dhe të tjerë si barinj e mësues, për përsosjen e shenjtorëve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit, derisa të arrijmë të gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së Birit të Perëndisë, te një njeri i përsosur, në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit,” [Efes. 4:11-13].

Unë e kam përkthyer në këtë mënyrë: “Ai Vetë dha disa apostuj, disa profetë, disa ungjilltarë, disa pastorë dhe disa mësues.” Ky varg nuk i referohet dhuratave që u dha Zoti njerëzve, edhe pse është e vërtetë se Ai i ndau dhuratat. Pali po thotë këtu se Krishti merr disa njerëz të cilëve u janë dhënë dhurata të caktuara dhe ia jep ata kishës.

Vini re qëllimin se përse këta njerëz i jepen kishës: “për përsosjen e shenjtorëve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit.” Këta njerëz të talentuar i jepen kishës në mënyrë që ajo të piqet plotësisht.

“derisa të arrijmë të gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së Birit të Perëndisë, te një njeri i përsosur, në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit.” Kjo mund të tingëllojë paksa egoiste, or unë besoj se është mëse e kuptueshme. Cili është qëllimi i kishës në botë? Është që të kompletojë veten e vet në mënyrë që të rritet.

“Ai Vetë” – është Zoti Jezus Krisht që i jep njerëz të pajisur me dhurata kishës për ta përsosur atë. Zoti Jezus Krisht është Ai që ka autoritetin dhe Ai që jep dhuratat.

Ai i dha “disa si apostuj” kishës. Një apostull ishte një njeri që jo vetëm kishte parë Krishtin e ringjallur, por që ishte vendosur drejtpërdrejtë dhe personalisht nga Zoti për të qenë një apostull. Ai shijonte një frymëzim të vecantë. Kjo ishte arsyeja pse Pali tha: “Pali, një apostull, (jo nga njerëzit, as me anë të njeriut, por nëpërmjet Jezus Krishtit dhe Perëndisë Atit, që e ringjalli prej së vdekurish;) ... sepse unë nuk e kam marrë as e kam mësuar nga ndonjë njeri, por e kam marrë nëpërmjet një zbuluese nga Jezus Krishti.” (Gal. 1:1, 12).

Ai i dha “disa si profetë”. Kjo i referohet profetëve të Testamentit të Ri. Ata ishin njerëz që iu dha mprehtësi e vecantë në doktrinën e

besimit (shih Efes. 3:5). Ata ishin nën ndikimin dhe frymëzimin direkt të Frymës së Shenjtë, gjë që i dallonte ata nga mësuesit (shih 1 Kor. 12:10). Sot nuk ka njerëz me detyrën e apostullit apo atë të profetit. Ata dolën nga skena para shumë kohësh, por ata janë ende anëtarë të kishës së Tij. Kisha e Zotit ekziston jo vetëm në tokë; një pjesë e kishës është lart në qiell me Të. Ata janë pjesë e asaj ushtrie që është në prezencën e Zotit. Në një farë kuptimi, ata janë ende me ne sot. A nuk po drejtojmë ne tani letrën drejtuar Efesianëve? Kush e shkroi atë? Apostulli Pal është ende me ne sot edhe pse ai është lart në qiell me Krishtin. Ai është larguar nga trupi dhe është në prezencën e Zotit. Por, ai është ende një anëtar i kishës dhe ai është ende një apostull për ne.

“Disa si ungjilltarë”. Ungjilltarët ishin misionarë që udhëtonin. Pali ishte ungjilltar. Ata nuk ishin ungjilltarë si ungjilltarët e sotëm. Në atë kohë nuk ekzistonte asnjë komitet, apo organizatë për të filluar një fushatë. Ata shkonin në një territor të ri dhe gjithçka e bënë vetëm me Frymën e Shenjtë që shkonte para tyre.

Ai gjithashtu dha “disa pastorë.” Këta njerëz ishin barinj të tufës. Ai dha “disa mësues”, njerëz që duhet të mësonin tufën. Kjo është një dhunti që përmendet tek Romakët 12:7; 1 Korintasit 12:28-29; dhe 1 Timoteu 3:2.

Perëndia i kishte dhënë kishës të gjithë këta njerëz në mënyrë që kisha të mund të pijej plotësisht, sepse në të do të kishte frenime. Kisha nuk duhet të ishte “e marrë” para botës. Ajo nuk duhet të dukej injorante para saj. Të gjithë këta njerëz ishin për të përgatitur kishën në mënyrë që besimtarët të mund të bënin punën e shërbesës dhe të ndërtimit të trupit të Krishtit.

Ne e quajmë pastorin e një kishe shërbyes, por nëse je një i krishterë, ti je po aq shërbyes sa edhe ai. Ti nuk ke pse të vendosesh nga dikush për të qenë një shërbyes. Pastori ka një dhunti të vecantë mësimi në Fjalën e Zotit në mënyrë që anëtarët e tij, ata që janë nën të, të mund të bëjnë punën e shërbesës – ata janë personat që duhet të dalin dhe të shkojnë për vizita dhe për të dëshmuar. Kam frikë se kisha sot nuk është kështu.

Një herë e një kohë, kur Dr. Levis Sperry Chafer filloi shërbesën si ungjilltar drejtonte adhurimin dhe bënte edhe predikimin vetë. Një grua shkoi tek ai dhe i tha: “Dr. Chafer, ju po bëni shumë punë. Ju nuk duhet ta bëni dhe drejtimin e adhurimit dhe predikimin në të njëjtën kohë. Përse nuk merrni një njeri tjetër të bëjë predikimin?” Ai ishte muzikant i mirë, por më shumë shquhej si një mësues i

madh. Mësimi ishte dhuntia e tij më e madhe dhe ai e përdori për të pajisur të tjerët në shërbesë.

Në këtë pikë, më lejoni të them, se asnjë njeri në kishë nuk i ka të gjitha dhuntitë, kështu që mos prisni që pastori, apo shërbyesi juaj t'i bëjë të gjitha gjërat. Mos mendoni se ai ka më shumë dhunti e si rezultat bën më mirë gjithcka. Puna e tij është të ndërtojë anëtarët e kishës për punën e shërbesës.

Dua t'ju lexoj një artikull të shkurtër që u shfaq në buletin e një kisha të vogël në Lindje:

“Për shekuj të tërë përgjegjësia kryesore për ungjillizimin ka lindur prej klerit. Laikët nuk thirreshin asnjëherë nëpër aktivitete ungjillizimi dhe as besonin se ishte përgjegjësia e tyre. Një nga zhvillimet më domethënëse në kishë (me shumë mundësi zhvillimi i vetëm i rëndësishëm në shekujt e fundit) është ringjallja e aktiviteteve laike dhe vlerësimi në rritje i laikëve që thirren në shërbesa. Elton Trueblood ka thënë: “Reformimi ka hapur Biblën për njeriun e thjeshtë. Një reformim i ri do të hapë shërbesën për njeriun e thjeshtë.”

Jam dakort me këtë artikull dhe gëzohem që ne sot po shohim më shumë njerëz laikë që përfshihen në shërbesë. Shumë njerëz të rinj sot, të krishterë të rinj, po përfshihen në ndarjen e Fjalës së Zotit. Ata kanë nevojë për mësim. Unë mendoj se arsyeja e vetme në botë se përse ata më dëgjojnë mua është për shkak se ata mendojnë se mund të mësojnë prej meje. Besimtarët kanë nevojë për mësim në mënyrë që të bëjnë punën e shërbesës.

Ndonjëherë njerëzit gëzohen, kur dëgjojnë një person tjetër që përdor materialet e mia. Një herë mora një telefonatë nga një grua në një shtet tjetër. Me sa duket një predikues atje po bënte një punë të mirë duke më imituar. Ai po jepte mësim librin e Ruthit dhe po përdorte edhe ilustrimet e mia. Ajo tha: “Mendoj se kjo është e tmerrshme, ju duhet ta ndaloni.” E pyeta atë grua nëse ai po bënte apo jo një punë të mirë dhe ajo m'u përgjigj që ai po bënte një punë të mirë. Atëherë unë i thashë: “Lavdi Zotit, gjithmonë kam menduar se mund të dilte dikush që të bënte një punë më të mirë se unë.” E shihni, puna ime është të përpiqem të përgatis të tjerë për punën e shërbesës.

Një shërbyes më shkroi dhe më tha se donte të predikonte një mesazh timin dhe më pyeti nëse mund t'i jepja leje për ta bërë këtë.

Iu përgjigjia: “Unë kërkoj vetëm një gjë prej teje. Ndaje atë mesazh më mirë se unë, vëlla.” Përdoreni materialin. Ne duhet të ndërtojmë trupin e Krishtit.

Dua të flas me ju mjaft sinqerisht. Mos prisni që pastori juaj të bëjë gjithcka vetë. Ai ndodhet në kishë për të të trajnuar ty, në mënyrë që ti të bësh punën e shërbesës dhe kisha të mund të piqet. Ne nuk duhet të veprojmë si një grup budallenjsh. Ne duhet t’i japim botës një dëshmi të mirë, të qartë dhe inteligjente. Mendoj se mëkati më i madh në kishën lokale është injoranca e njerëzve të ulur në karrige. Ata nuk e njohin Fjalën e Zotit dhe kjo është një tragjedi më vete. Nuk do të doja kurrë të hipja në një aeroplan ku piloti të dinte për fluturimin aq sac di mesatarja e anëtarëve të kishës për krishtërimin dhe Fjalën e Zotit. Aeroplani nuk do të arrinte të fluturonte. Mendoj se ai do të binte përpara se të ngrihej 3m në ajër. Kjo është gjendja e kishës sot. Të gjithë besimtarët kanë nevojë të trajnohen në Fjalën e Zotit në mënyrë që të bëjnë punën e shërbesës.

“që të mos jemi më foshnja, të lëkundur dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje, nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e tyre nëpërmjet gënjeshtreve të gabimit.” [Efes. 4:14].

“Që të mos jemi më foshnja”. Ne duhet të kemi frenime. Ne nuk duhet të vijmë vërdallë si një tufë bebesh qaramane. Besoj se e mbani mend se Pali i tha kishës në Korint se ata ishin mishorë, bebe në Krishtin dhe një turp.

Ne nuk duhet “të lëkundemi dhe të transportohemi nga cdo erë doktrine (mësimi).” Vini re se Pali përzien disa metafora këtu. Ai po përpiket të shprehë gjallërisht rrezikun e të qenit vazhdimisht një bebe në Krishtin. Me siguri, që ju nuk e vendosni një bebe një avion për të pilotuar. Nipi im i vogël është një djalë i zgjuar, por ai jo aq sa për të drejtuar një avion. Nuk do ta lejoja kurrë ta bënte atë, sepse jam i bindur se do të binte. Nëse komandën e anijeve do ta kishin fëmijët, ato do të lëkundeshin lart e poshtë dhe do të shtyheshin nga era sa andej këndeje pa një drejtim të përcaktuar në detin e pafund. Ata do të dekurajoheshin, do t’i zinte deti dhe në fund do të humbisnin rrugën. Kjo është një pamje e frikshme e fatit të mundshëm të një biri të Perëndisë.

Figurat e të folurit ndryshojnë sërish. “Nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e tyre nëpërmjet gënjeshtreve të gabimit.” Nëse dërgoni një fëmijë në një lojë kumari, dinakët do ta fusnin në sistemin e tyre

të mashtrimeve. Nuk mendoj kurrë ta coj nipin tim në Las Vegas për të luajtur kumar! Në fakt, unë nuk do ta coja kurrë atje edhe sikur të ishte 100-vjec.

Qëllimi i Krishtit në dhënien e dhuratave të ndryshme kishës është të zhvillojë dhe t'i maturojë besimtarët. Mësuesit janë njëloj si mjekët pediatër. Ndonjëherë përdor shprehjen që jam kryesisht një pediatër dhe jo një mjek obstetër. Një mjek obstetër është ai që sjell një bebe në botë. E di që shpesh herë atij i duhet të ngrihet në orën një të mëngjesit, sepse një bebe është gati për të lindur. Atij madje i duhet të punojë edhe natën, por puna e tij mbaron pasi ëngjëlli i vogël lind. Ai ia kalon beben pediatri, që duhet të sigurojë gjithcka që duhet për një rritje normale të tij. Në shërbesën time, kam qenë edhe mjek pediatër edhe i një mjek obstetër. Unë mendoj se jam thirrur për të qenë një mjek pediatër. Kjo do të thotë t'u japësh shenjtorëve Fjalën e Zotit në mënyrë që ata të mund të rriten.

“por, duke thënë të vërtetën me dashuri, të rritemi në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti.

Prej të cilit gjithë trupi, i lidhur mirë dhe i bashkuar, me anë të kontributit që jep çdo gjymtyrë dhe sipas forcës së çdo pjese të veçantë, shkakton rritjen e trupit, për ndërtimin e vetes së tij në dashuri.” [Efes. 4:15-16].

Besimtarët nuk duhet të ngelen fëmijë, por ata “duhet të flasin të vërtetën në dashuri që të rriten në cdo gjë drejt atij” Besimtari duhet të ndjekë të vërtetën në dashuri; kjo do të thotë që ai ta dojë të vërtetën, ta jetojë dhe ta flasë atë. Krishti është e vërteta dhe besimtari duhet ta drejtojë anijen e tij të jetës drejt Krishtit. Krishti është busulla dhe poli i tij magnetik.

“Që është kreu, Krishti. Prej të cilit gjithë trupi, i lidhur mirë dhe i bashkuar”. Trupi i besimtarëve krahasohet me trupin fizik dhe quhet trupi i Krishtit.

Trupi jo vetëm që merr urdhra nga Koka, që është Krishti, por merr edhe ushqim frymëror. Kjo sjell një harmoni ku cdo gjymtyrë funksionon në vendin e vet ndërkohë që merr ushqim frymëror prej Kokës. Trupi gjithashtu ka një dinamikë të brendshme, nëpërmjet së cilës ripërtërin veten. Po kështu edhe trupi frymëror duhet ta ripërtërijë veten në dashuri.